

مدل سازی میزان استفاده از پل های عابر پیاده با توجه به متغیرهای هندسی و کاربری زمین، مطالعه موردی: منطقه 2 شهرداری تهران

مسعود قدرت آبادی، کارشناس ارشد برنامه ریزی حمل و نقل¹

محمد مصطفی مسعودی، کارشناس ارشد برنامه ریزی حمل و نقل²

علیرضا باقری، کارشناس ارشد برنامه ریزی حمل و نقل³

msd.gh.abadi@gmail.com, 88721831

m.mostafamasoudi@gmail.com, 88721831

ali_reza_bagheri@yahoo.com, 88721831

چکیده

گذرگاه های غیر همسطح عابر پیاده با هدف افزایش ایمنی عبور عرضی از خیابان و حذف تداخل حرکت سواره و پیاده طراحی و اجرا می گردند. با توجه به محدودیت هایی چون هزینه، تجهیزات مورد نیاز و منظر شهری، مکان یابی مناسب موقعیت احداث گذرگاه های غیر همسطح از نظر مدیریت شهری حائز اهمیت است. هدف از این تحقیق بررسی اثر متغیرهای هندسی و نوع کاربری های قرار گرفته در حوزه نفوذ پل های عابر پیاده بر میزان استفاده از پل هاست. بدین منظور از مدل روندگرایی پواسون و اطلاعات مرتبط با پل های عابر پیاده قرار گرفته در منطقه 2 شهرداری تهران استفاده شده است. نتایج مدل سازی نشان می دهد افزایش فاصله تا نزدیک ترین گذرگاه ایمن عابر پیاده، افزایش سرعت عملکردی وسایل نقلیه در معبر زیر پل عابر و افزایش عرض این معبر به همراه استفاده از پله های برقی و کاهش ارتفاع پل منجر به استفاده بیشتر عابرین پیاده از پل های عابر خواهد شد. همچنین قرارگیری پل عابر در نزدیکی ایستگاه های اتوبوس و تاکسی و محدوده کاربری های آموزشی، تجاری و پس از آن قرارگیری در محدوده پایانه های اتوبوس و تاکسی و کاربری درمانی منجر به استفاده بیشتر از پل عابر خواهد شد. مدل نشان می دهد همجواری کاربری های اداری و تفریحی با پل های عابر تاثیر مطلوب و بسزایی بر استفاده از آن نخواهد داشت.

کلیدواژه: پل عابر پیاده، کاربری زمین، مدل روندگرایی پواسون

